

ELŐFIZETÉ I ÁR:

Egész évre . . . 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre . . . 1 frt.

Minden a lap szellemi részére vonatkozó közlemény, továbbá előfizetések, hirdetések, felzsolamlások ide utazendők.

ZERKESZTŐSÉG
I. tized 226. szám.

SZENTÉS ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI IPAR ÉS GAZDÁSZATI F

Megjelen minden szombaton.

HIRDETÉSI ÁRAK:

3 hasábos petisorsért
egyszeri hirdetésnél 20
kr., kétszerinél 15 kr.,
háromszorinál 10 kr.
számítatik.

„NYILTTÉR”
minden sor 15 kr.

Bélyegdíj minden egyes
beiktatásnál 30 kr.

Bérmertelen levelet
nem fogadunk el.

Kinek van igaza?

(Két közlemény.)

Lapunk tisztelt olvasói emlékezhetnek még báró Vay Alajosnak azon röpiratára, melyet múlt évben e cím alatt „Észrevételek a Tisza és mellékfolyóinak szabályozásáról” egész terjedelmében közöltünk. Sokan, főképp szakértők, kiknek nagy része szűk négy fal közt csak tudományos könyvekből merítette ismeretét s igen kevés gyakorlattal vagy tapasztalattal bír, mosolyogtak annak a férfinak vészjósló szavaira, a ki több országban a vízszabályozást gyakorlatilag tanulmányozta, s ime, egy év múlva báró Vay Alajosnak guynos mosolygással fogadott szavai keserű valósággá válnak. Még meg sem mérköztek a Tisza, Körös és Maros hullámai a milliók árán épült s óriási erejűeknek kiképzett védgátakkal; még nem emelkedett annyira a víz, hogy árvízveszélyről lehetett volna szó, s már is az 50,000 holdat meghaladó terület vízzel van borítva, a számos gazdálkodó családnak a legszebb reményekre följogosító terménye tönkre van téve, nem egy, hanem több évre, a nagy ártéri kirovás a birtokosság nyakán s ráadásul vízzel borított föld, tönkre tett jövő — ugy-e gyönyörű kép?

Mit is mondott báró Vay Alajos?

Ujból idézzük az oly szörnyen beteljesedett szavakat, hagyj mosolyogjon rajtoku, ha még most is valakinek kedve van hozzá! Ezeket mondta: „Hazafiúi kötelességemnek tartottam, hogy ez iránt tartózkodás nélkül nyilatkozzam s kifejezést adjak abbéli őszinte meggyőződéssemnek, hogy ez a teljesen elhibázott, téves alapokra fektetett Tiszaszabályozás mindig nagyobb és nagyobb veszedelemet fog az egész Tisza vidékén lakó magyar népknek okozni.”

„El vagyok rá készülve, hogy észrevételeimnek vajmi csekély lesz az eredménye és az meg nem fog történni, hogy az eddig folytatott szabályozási rendszerrel felhagyjanak, és pedig azért, mert annak felhagyása igen sok ember érdekébe ütköznék, egy egész sereg kapkodó ember anyagi jóléte lenne tönkre téve, ha a Tisza szabályozása tíz év alatt csakugyan be lenne fejezve.”

„Erre elkészülve elhatároztam magamban, hogy a Tisza mentén fekvő városok és községek előjáróinak, valamint kaszinók elnökeinek műveiből néhány példányt megküldök azon kérésrel, hogy tegyenek azokból legalább egy példányt könyvtáraikba, hogy lássák unokáink, miszerint volt mégis ember, a ki a bekövetkezett veszedelemet előre megmondotta s elég bátorsággal bírt a folyamatban lévő és soha be nem végződhető Tiszaszabályozást haszontalannak és végzetlen károsnak nyilvánítani.”

De legnevezetesebbek ezen szavai:

„Igen tisztelt olvasó! Lelki meggyőződés, hogy a tiszaszabályozási költségek a Tiszába vannak dobva és oda dobják azt ezentul is, ha a töltésezési rendszerrel fel nem hagynak. Milliárdokat fog a birtokosság kiadni és nem lesz belőle haszon, hanem kár és nappal nappal nagyobb veszedelem.”

Szomorú igazságot mondott báró Vay Alajos, még szomorubbak ezen igazság mai következményei, mert hiszen a zsilip építés a vízszabályozásnak egyik kiegészítő része. Most, midőn a baj bekövetkezett, senki sem akar gazdája lenni. A kormányközegek okolják a társulatot, a társulat a kormányt. Kinek van tehát igaza?

Múlt számunkban jeleztük röviden azon nagy terjedelmű jelentést, melyet Fekete Márton társulati főigazgató éppen a kistiszai zsilip-szakadás ügyében a múlt hó 26-án tartott társulati választmányi ülés elé terjesztett. Midőn ezen jelentést, — mely mellelleg szólva a társulattól a felelősséget elhárítani törekszik — tett ígéretné-

nek megfelelőleg lapunk más helyén kivonatlag, minden észrevétel nélkül közöljük, e helyen, midőn arról van szó, hogy kinek van igaza, előre kell bocsátanunk azt, hogy a „Hód-Mező-Vásárhely” című hetilap ez ügyről szólva erősen cáfolgatja mind a „Szentési Lapot”, mind a „Csongrádmegyét”, azt hozva fel, hogy e két lap a valódi tényállást elferdíti. A tárgy fontosságánál fogva ezen vitás ügyet nem lehet sem phrasisokkal, sem néhány szóval elűzni, annál kevésbé egy cikkel az egész dolgot kimeríteni. Minthogy a tetemes költséggel épített kurcazilip hasonló veszedelembé ejtetheti a mi városunkat s környékét, a milyen veszedelembé és sok milliónyi kárba sodorta a kis-tiszai zsilip a maga vidékét, nem szabad e tárggyal röviden elbánni, nem szabad mintegy hivatalból védeni sem a kormány közegeket, sem a társulati tisztviselőket, s ezt a mi lapunk, melynek szerkesztője semmi által érdekelve és senki által befolyásolva nincsen, annál részrehajlatlanabban teheti.

Ez alkalommal lássuk, miként vélekedik a kis-tiszai zsilipszakadásról „Hód-Mező-Vásárhely” című lap s az általa ott képviselt közvélemény. Erre vonatkozólag nevezett lap ezeket írja:

„A társulati főbb tisztviselőnek azon kijelentései, melyekkel a bajt és annak következményeit a kormány nyakába akarják háritani, ök pedig még a zsilip gondozásának kötelezettsége alól is ki akarnak mosakodni, tesznek ránk nézve némi kellemetlen benyomást. Mert ne feledjük a történeteket.

A nagy érdekltség megalakulása előtt kormánybiztos működött, ez építette ki a tiszai védőtöltést, ez építette ki a zsilipeket is: az tény.

A kormánybiztoság azonban az elmúlt év végével megszűnt nemcsak, hanem minden teendőjét a megalakult társulat vette át, vagyis más szóval: a társulat saját autonóm jogkörének birtokába jutott; az tehát az átvétel alkalmával akár a töltéstest valamely részén, akár a zsilipeken valami aggályos vétetett észre, arra nézve az intézkedéseket megtenni köteles lett volna. Nézetünk szerint ugyanis, ha már tényleg constatáltatott a zsilipek hibás volta, nem kellett és nem lehetett volna tétlenül várni, míg a kormány majd valamit tesz azok javítására, hanem vagy sarkalni kellett volna arra, vagy helyrehozni a bajt s azután követelni a kormány ellenében a költséget, de egy hibás, sőt rossz zsilip mellett veszélynek tenni ki a birtokosságot: ez a társulat főttisztviselőinek hibája, mondhatnánk büne.

Mert időközben éppen az átvételt vezető Fekete Márton főigazgatóhoz kérdés intéztetett egyik központi választmányi ülésen a kistiszai zsilip hibás volta iránt és hangoztatva volt, hogy veszély következhethet be, de éppen ő és a főmérnök biztosították az érdekltséget, hogy minden óvintézkedés meg van téve, baj nem lesz s midőn egyik választmányi tag, névszerint Garzó Imre aggályát fejezte ki s ismételve utalt arra, hogy függőben nem lehet hagyni a kérdést, nem tétetett semmi lépés, Garzó ur aggálya pedig a jegyzőkönyvből is kimaradt s a főigazgató válasza tudomásul vétetett.

Tény a fentebbiek szerint az, hogy a kormánybiztos működése a múlt év végével megszűnt; tény, hogy a társulat autonóm jogkörébe lépett és intézkedni egyedül volt azóta hivatva minden társulati ügyben; tény, hogy a zsilip, habár gondozásra és ideiglenesen, de átvétetett; tény, hogy a zsilip hiányossága, hibás volta a társulati intéző közegek előtt ismerős volt és interpellációval felhívott, és mégis nem történt semmi a hiba helyrehozására, a zsilip javítására vagy lebontására, hanem várták, míg a kormány minden kérelem vagy figyelemztetés nélkül ki fogja javíttatni, ha ugyan ez az ő kötelessége lett volna is, — mindezekből világos az is, hogy a társulat intéző tisztviselői azon perctől fogva, melyben a kormánybiztos működése megszűnt, minden társulati dologban intézkedni az autonomia alapján nem csak egyedül jogosultak, de kötelesek is, a kistiszai zsilip bedőléséért s az abból bekövetkezett szerencsétlenségért a társulat főigazgatója és főmérnöke bizonyos mérvben meggyőződésünk szerint felelősséggel tartoznak.”

Jövő számban folytatjuk.

Igazgatói jelentés.

(Felolvastattott a szentési VI. osztályu gymn. tanfoly. egybekötött polg. fiúiskola ez évi záróünnepélyén jun. 30-án.)

(Végső.)

A szokásos módszertani és ellenőriző tanácskozmányok ezen iskolai évben is rendszeresen megtartattak.

Hogy ezek paedagogiai és didaktikai tekintetben mily kiváló fontossággal bírnak, azt felesleges felemlitenem.

E módszeres és ellenőriző tanácskozmányokban a nm. vall. és közokt. minisztérium által kiadott „Középszik. rendtartás és utasítás” szolgált irányadóul.

Folyó évi január hó 17-18 és 19-ik napjain végzte intézetünkben ngos Békési Gyula kir. tanácsos és tank. főigazgató ur hivatalos látogatását, mely alkalommal több ízben meghallgatta az egyes osztályokban a tanárok előadását és a tanulók feleleteit, megvizsgálta a hivatalos ügykezelés körébe tartozó irományokat, szertárt, könyvtárt, s látogatása végén tanári tanácskozmányt tartott.

A rendkívüli tantárgyak tanítása sem szünetelt ezen iskolai évben, sőt voltak elegendő számmal növendékeink, kik ezen valóban szükséges tárgyak tanulására vállalkoztak. Így a francia nyelvet tanulta összesen 38 tanuló u. m. a II-ik osztályból 10, a III-ikből 10, a IV-ikből szintén 10, az V-ikből 3 és a VI-ikből 4 tanuló. Ohajtandó volna, hogy ezen tantárgy tanulóinak száma évről-évre növekedjen.

A gyorsírás tanulására ezen isk. évben összesen 40 tanuló vállalkozott u. m. a II-ik osztályból 10, a III-ik osztályból szintén 10, a IV-ikből 12, az V-ikből 2, a VI-ikből 6. Ezen tanulók a folyó iskolai év végén e tárgyból az illető tanár urnak közbejött befelegése miatt vizsgát nem tehettek ugyan, azonban az előző évek eredményéből itélve jogosan remélhetjük a legszebb eredményt.

A tanulók erkölcsi viselete általában a követelményeknek megfelelő volt, egyes kihágások és gyermeki könnyelműségből eredő csínytetek mint mindig ugy most is fordultak elő, de ezek az általános erkölcsi életre káros befolyással nem voltak. Erkölcsi tekintetben az iskolai év végén elért eredmény ez: volt összesen 83 jó és 71 törvénytiszt magaviseletű tanuló. Tanulmányi tekintetben az elért eredmény a következő: minden tantárgyból legalább jó osztályzatú tanuló van 24, minden tantárgyból legal. elégséges oszt. tanuló 109, egy tárgyból elégtelen oszt. tanuló 6, két tárgyból elégtelen oszt. tanuló 8, több tárgyból elégtelen oszt. tanuló 6. Tanulmányi tekintetben mind a mellett a közszellemet általában kielégítőnek nem mondhatom, a jóakaratu figyelmeztetés, feddés, dorgálás, szűlök tudósítása igen sok tanulónál nem vezetett célhoz. Voltak ugyan a tanulók között egyesek, kikről e tekintetben is csak a legnagyobb elismeréssel és dicsérrel szólhatok.

Könyvtáraink és szertáraink ezen iskolai évben is szépen gyarapodtak, részletes felvilágosítást és tájékoztatást e tekintetben a jelen iskolai évi értesítő ad, itt ezen gyarapodást csak a főbb vonásokban kívánom röviden ismertetni.

A tanári könyvtárba szerzetetett 93 mű, 129 kötetben.

Az ifjusági könyvtárba 50 mű, 37 kötetben és 24 füzetben.

A szegény tanulók tankönyvekkel ellátására alapított könyvtárba 37 mű, 37 kötetben.

Az önképző kör könyvtárba 23 mű, 27 kötetben.

A tanári könyvtár összes állománya tehát 1310 mű, 1641 kötetben és 185 füzet, az ifjusági könyvtáré 638 mű, 694 kötetben, a szegény tanulók tankönyvekkel való ellátására szolgáló könyvtáré 181 mű, 181 kötetben, az önképző kör könyvtáré 197 mű, 251 kötetben.

Valamennyi könyvtárban van tehát ez idő szerint 2326 mű, 2767 kötetben és 185 füzetben.

Tanészközők közül szerzetetett a természetrajz tanításához 138 drb, a vegytan tanításához 36 drb, a természettaniakhoz 1 drb., az éremgyűjtemény szaporodott 84 drbbal, a régiség és néprajzi gyűjtemény 8 drbbal. A többi gyűjteményeink ezen iskolai évben nem szaporodtak.

Iskolai butor ez évben csak két darab készült t. i. két iskolai pad az első osztály számára. Ezenkívül szerzetetett egy ablak függöny a VI-ik osztály számára. A megromlott iskolai butorok gondosan kijavíttattak.

Tornászati eszközök 18 pár vassúlyokkal, 4 vassúlyóval és 1 hordozható korláttal szaporodtak.

Jótékonyág tekintetében sem mondhatom e lefolyt iskolai évet kedvezőtlennek, részint a várcsi tek. iskolaszék kegyessége által nyújtott kedvezmények, részint egyes alapítók már régebben tett alapítványai, részint újabb jötevők adományai szolgálták ez évben is a tanulmányok iránt való kedv és a jó erkölcsök fokozására.*

Az egészségi állapot a lefolyt isk. évben intézetünkben általában kielégítőnek mondható, mert sem ragályos, sem járványos természetű betegség tanulóink között nem uralkodott; egyes betegségek esetek, mint mindig, ugy ezen isk. évben is fordultak elő, de ezek a tanítás menetére akadályozólag nem hatottak. Csupán egy hatodik oszt. jó igyekezetű tanu-

* A jutalmakat nyert tanulók neveit már múlt számunkban a hírek rovatában közöltük. Szerk.

lónak, névszerint Bugyi Antalnak hosszan tartó betegségeit kell itt mint kivételt felemlítenem, mely őt f. évi január hó óta ágyhoz láncolja s reá nézve a vizsgálatnak kellő időben való letelését lehetetlenné tette. A legmelegebben óhajjuk, hogy ezen derék és szép tehetségű tanítványunk egészsége minél előbb teljes mértékben visszanyerje. Nem hagyhatom itt említés nélkül a tek. városi hatóság azon óvintézkedését, melynek fogva a városunkban és annak határára is fellépett hiáló járvány megakadályoztatása szempontjából elrendelte a védímlő beoltását, ezen intézkedés következtében intézetünk összes tanulói f. évi május hóban ismételt vagyis másodszori beoltásban részesültek.

Immár eljutottam jelentésem végéhez, de mielőtt ezt befejezném még egy szomorú kötelesség teljesítése várakozik reám t. i. meg kell emlékeznem azokról, kiket a halál angyala ez évben körünkől elszőlított. Ilyen első sorban Székely Imre V-ik oszt. tanuló, ki infézetűeknek egyik büszkesége volt, ki nagy jó erkölcs, mint páratlan szorgalom és jeles kézüzsőség tekintetében tanuló társainak példányképpül szolgált. Hosszas és kínos betegség következtében elvesztettük őt s a folyó év nagypéntekjén adtuk át testét az örök nyugalomnak.

Ilyen továbbá Terjék Mihály, iskolánk ritka becsületességű volt szolgálója, ki négy évi működése alatt megbízhatósága, pontossága és nyájias magaukalmazkodása által mindnyájunk szeretetét kiérdemelte. Legyen nekik csendes pihenésük az anya föld kebelében!!!

Főigazgatói jelentés a kistiszai zsilip bedőléséről.

A kis tiszai zsilip bedőléséről szóló és m. hó 26 an tartott társulati választmányi üléshez beérkezett főigazgatói jelentés négy részből áll.

Az első részben elő van adva, hogy a szakértő hivatalos közegek által a szakadás betöltésére alkalmazott hajó súlyesztési sikertelenség bizonyult, mindazáltal a miniszteri biztosul kiküldött Rapaics Radó — miután a mindszent-apátfalvi szakasz igazgatóját és mérnökét valamint a társulati főmérnököt hivataluktól felfüggesztette s a társulat közreműködését beszüntette, e munkálatot tovább folytattatta, míg végre felterjesztésére e hiábavalónak bizonyult s nagy pénz áldozattal összekötött munkálatokat a szakminiszter beszüntettette s a társulatnak önrendelkezési jogát visszaadta.

A második rész a zsilip bedőlés körülményeiről szólva felsorolja,

- hogy a társulat a porgányi és kistiszai zsilipet hibás szerkezetök miatt nem vette át;
- hogy erről a kormány ez évi januárban értesítették, még sem intézkedett ez ügyben, sem pedig övrendszabályokat nem rendelt el;
- hogy a társulat a zsilip részéről netalán bekövetkező veszély elhárítására az óvintézkedésekre nézve megette a kellő előkészületeket;
- hogy arra a helyre a laza talaj miatt nem lett volna szabad zsilipet építeni;
- hogy a zsilip alapját állami közegek építették s az e közben alkalmazott szivattyuzás által a talajt meglazították s hordképességét csökkentették;

f.) hogy az alapozás ugyan azon helyen végzetetett be, a hol a víz betört;

g.) hogy a betonlap a téli fagyok s a vízfakadás által sokat szenvedett;

h.) hogy a körtöltések az állami művezetőség által elhordattak s így a társulat a zsilipek szilárdasága felől tévedésbe ejtetett;

i.) hogy a társulat sem figyelmeztetve, sem kötelezve nem lett az állam által, miszerint a zsilipet esetleg körtöltéssel védje;

j.) hogy közvetlen a veszélyt megelőzőleg a szakközegek a zsilipen semmi gyanus jelt nem észleltek, tehát a zsilip alapjában kellett valami hibának lenni, mely a zsilip hirtelen felfordulását okozta;

k.) hogy nemcsak a társulatnak, hanem az államnak is kellett volna ezen zsilipre folytonos felügyeletet gyakorolni;

l.) hogy a zsilipet úgy kellett volna tervezni és építeni, hogy az körgát nélkül is képes lett volna biztos védelmet nyújtani;

m.) hogy a zsilip kezelésre vonatkozó szabályok a szakminiszterium által jóváhagyattak.

Ezekből kifolyólag a jelentés a társulatot nem tekinti hibásnak vagy felelősnek, sőt a vizsgálat alá helyezett s hivataluktól felfüggesztett társulati tisztviselők visszahelyezését tartja szükségesnek.

A harmadik részben fel van sorolva a zsilipbedőlés által okozott kár és kiadás.

Az előtört terület után az 1887. évre kivett társulati járulék a kölcsön törlesztésére 35,878 frt 66 kr., fentartási költségekre 25,510 frt 92 kr. esik.

Az illető gátszakasz épületeiben s egyebekben tett kár 30,521 frt 43 kr-ra tétetik.

A zsilipszakadás betöltésére az utolsó fizetési napig fordított kiadások 43,411 frt 82 krajcárra rugnak.

A megrendelt anyagokért a szakadás betöméséhez a tartozás 21,990 frt 61 krt tesz.

Az elsúlyesztéshez használt hajókért 11,027 frt 50 kr.

A jun. 18-án tul felmerült napszám mintegy 8000 frt.

Végül az ideiglenes védelem céljából létesítendő körgát felépítése, továbbá a holtiszai gát kivágása és betömésére mintegy 169,000 frtra van tervezve.

A negyedik rész, melyet mult számunkban szószerint közöltünk, elősorolja a társulat által teljesítendő s a jelen körülmények által sürgősen parancsolt intézkedéseket.

Az iparostanonok munkakiállítására.

Az iparostanonok évről vizsgája, mint az előző években, ugy most is összeköttesben volt a tanoncok munkakiállításával. A kiállítási bizottság, melynek elnökévé Bányai József, alelnökévé Szabó Lajos, jegyzőjévé Csuppy Márton választattak, többi tagjai pedig a különféle iparágak társulatainak elnökeiből állottak, mindent követve a kiállítás sikerének biztosítására. A kiállítás tartama alatt hallani lehetett ama véleményét,

hogy a tavaly rendezett kiállítás felülmulta az ideit, — azonban ez a vélemény csak a kiállított munkák számára vonatkozhat, de nem egyszersmind a minőség, a csinoság, az elkészítés ügyesebb voltára is, mert e tekintetben mindenki szívesen elismerte, hogy a most rendezett kiállítás fölötté állt a mult évinek, mit bizonyít ama körülmény is, hogy a közönség a valóban csinos munkák közül számosat megvett.

A kiállításra 97 iparos tanonc jelentkezett, s az általuk készített munkák szakértőleg csoportosítva, minden egyes darab számmal ellátva a polgári fiúiskola rajztermében voltak kiállítva.

A kiállítás 23 iparig vett részt s következőleg volt képviselve: asztalos 6, ács 2, aranyműves 1, bádogos 1, cipész 13, csizmadia 6, fazekas 2, kovács 13, kerékgyártó 4, kőműves 1, kosárkötő 2, kőfaragó 1, kősebes 1, kalapos 1, lakatos 8, nyerges 1, óras 1, pintéres 3, rézöntő 1, szabó 26, szíjgyártó 2, úveges 1, összesen 97.

Osztályok szerint pedig így voltak képviselve: az előkészítő osztályból 17, I. osztályból 31, II. osztályból 25, III. osztályból 21, iskolába nem járó tanonc 3, összesen 97.

A kiállított munkák július 2-án bírálattak meg, s a bírálathoz bele nem nyugó kiállítónak alkalom adódott, hogy felebbezéssel élkessen. A bírálat eredménye a következő volt: jelesnek 33, jónak 44, elégségesnek pedig 20 tanonc munkája ítéltetett.

A kiállítás július 3 an nyitott meg Sima Ferenc ipartanodai elnök által, Bányai József által július 5 én bezárattott, mely alkalommal a jutalmak is kiosztattak. Összesen 27 frt jutalom volt, melyből 20 frtot Szentes városa, 2 frtot Bányai József, 2 frtot Sima Ferenc urak adományoztak, 3 frt pedig az iparostanonok vizsgájatol maradt fenn.

Jutalomban a következő tanoncok részesültek: Németh Zsigmond, Kanász N Antal szabó 2 éves tanonca egy nadrágot; — Dömsödi János, Mácsai Lajos cipész 3 éves tanonca egy pár cipőért 2—2 frtban.

Faragó István, Füstli Molnár Sándor asztalos 2 éves t. egy festetlen varrászatért; — Papp Lajos, Vass testvérek asztalosok 3 éves t. egy drb. három fiókos ruhaszekrényért; — Bartha Antal, Dobozi Mihály ács 1/2 é. t. egy fakötési mintáért; — Fischer Miksa, Csillag Ármán aranyműves 3 é. t. egy pár fülbevaló és broschtaért; — Molnár János, Lévai Lajos cipész 2 1/2 é. t. 2 pár cipőért; — Ádám Székely Bálint, Soós Ferenc csizmadia 2 1/2 é. t. két pár csizma — és egy pár katona bakancsért; Rác Imre, Kanász Nagy Imre 1 1/2 é. t. egy pár csizmaért; — Gyarmati Bálint, Gyarmati Andráis 1 é. t. két pár kantaért; — Mehes István, Csányi Antal fazekas 2 1/2 é. t. 2 drb. kancsó, 2 drb. kis korsó, 1 drb. tintatartó, 1 drb. varró kosárért s 1 drb. tálcáért; — Nyíri István, Nyíri István kovács 2 é. t. 1 drb. baltáért; — Török Imre, Ibolya Bálint kovács 3 é. t. egy pár lópatkóért, ha ezt még újra idegen mesterrel elkészíti; — Vida József, Ugrai Ferenc kovács 3 é. t. egy velocipédért; — Gyarmati József, Szűcs Dániel kerékgyártó 3 é. t. egy pár kocsioldaltért; — Oroszlán József, Kiss Sándor kerékgyártó 2 1/2 é. t. egy drb. kerékért; — Kádár Sándor, özv. Lakos Istváné kosárkötő 4 é. t. különféle kosárkötő munkákért; — Bese Gábor, id. Vass Imre lakatos 2 1/2 é. t. egy drb. zárért; — Vámosi Ferdinánd, id. Vass Imre lakatos 2 1/2 é. t. egy zárért; — Katona Béla, Berceli Károly pintér 2 1/2 é. t. egy dézsáért; — Dösaí Andor, Dösaí Gábor rézöntő 1 1/2 é. t. különféle rézöntő munkákért; — Szabics Mihály, Bugyi Antal szabó 2 1/2 é. t. kabát- és nadrágot; — Fehér Sándor, Bugyi Károly szabó 2 é. t. nadrág- és mellényért; — Mecs Balog Bálint, Sulc Kálmán szabó 3 é. t. nadrág- s mellényért; — Mácsai József, Lévai Mihály szíjgyártó 2 1/2 é. t. egy pár lóra való szerszámmal 1—1 frt. jutalomban.

„SZENTES ÉS VIDÉKE” TÁRCAJA.

A MÉZES HETEK

VAGY

(3.)

HOGYAN NEVELNEK JÓ ASSZONYOKAT.

(Folytatás.)

Most Isten önnel — éppen jön Fernando ki a nők határozott ellensége, s nem akarom hallani, hogy esküvőm napján a szép nemet ócsárolja. Azonkívül ő vetette előbb szemét ama nőre, ki most nekem nyújtja kezét s ugy látszanék, mintha fölötté diadalmaszkodni akarnék. Nagyon kár, hogy a hölgyeket oly makacsul üldözi, mert igen szeretetreméltó és nemes tulajdonságokkal bíró férfi.

A gróf beismerte ezeket s Fernando kapitány csakugyan nemcsak nagy vitéség hírében állott, hanem értelmes és jószívű embernek is tartották. Minden esetre külön volt, ki főképen a nők elleni határtalan ellenszene által tűnt ki. Midőn közeledett, a herceg egy oldalutca banyarodott be.

Fernando látására a gróf arca némileg kiderült; mert a kapitány arca észrevehető harag oly komikus volt, hogy — minden spanyol grandezza gunyára — még a nagyinquisitort is nevetésre indította volna.

Girard első kérdése tehát az volt, vajjon roszkedvű e a kapitány.

„Az vagyok,” viszonzá ez komoran. „Három nővel találkoztam. — Valóban csodálkoztam, hogy szabadon járkálnak az utcákon, pedig minden egyéb vad állatot zárva szoktak tartani. — Három asszony — mondom — hangosan beszélgetett. Az új divatról beszéltek s nyelvök járt — úgy járt — hasztalan keresek a földi dolgok közt olyasmít, a mi az asszonyok fardhatatlan nyelvéhez hasonlítana.”

„Nos, kérem mosolyogva a gróf, „nem talált semmit?” „Epen semmit!” viszonzá Fernando; „nyelvök egy peccenyeforgatóhoz hasonlít, mert ha egyszer fel van huzva, magától forog, csak hogy ha lejárt, akkor magától

áll meg, tehát a hasonlat nem jó. Azután egy vízi malomra gondoltam, de ez is megáll, ha a víz befagy, azon kívül kell, hogy öröni valója legyen, mert csak akkor jár; — de az asszonyi nyelv mindig jár, akár van ok beszédre akár nincs. Szóval azon meggyőződésre jutottam, hogy minden dolgot a világon lehet más dologgal összehasonlítani, de az asszonyi nyelvet éppen nem lehet.” És gyors fordulattal tevé nyelvé: „Nem Aranza herceg volt-e, a kivel az imént beszélt?”

A gróf igenlő válaszára Fernando tudni akarta, miért távozott oly hamar a herceg.

„Bizony okosan cselekedett,” mondá Girard, „legjobb kikerülte ön epéjének keserű hullámain. — Ön tudja, hogy meg akar házasodni?”

Fernando összecsapta kezét, mint a ki legnagyobb csodálkozását akarja kifejezni, azután elszörnyűködve kiáltá fel: „De mondja meg, gróf, mit várhat oly nőtlől, a kit választott?” Az oly teremtés, a kinek szíve annyira van tele göggel, hogy abban a legkisebb szerelmi gondolatnak sem lehet helye. Vajjon kijött-e ajkán valaha egy szelid szó, ha csak akkor nem, midőn papagályával vagy majmával játszott? Hát midőn éjjeli szerenádót adott neki és a dal hangjai mellett szépségét sóvárogva magasztalta s minden versszakaszul nagyot sóhajtott, mint egy elfáradt napszamos — a gyöngéd szűz kinyitotta ugyan félig az ablakot, de ki is nevelte lovagját, eltűnt mint valami hulló csillag s ott hagyta a sötét éjben, szerelmes szívével és ki nem elégitett vágygyal. A herceg azután csendesen elsonpolygott, éteit s italt megvetve fekvő helyére dől s az egész hosszú éjjel donájának pillanatnyi megjelenésével álmódott. Valóban inkább egy rosszal kitanított medvét vették nőül, még azon veszélylyel szemben is, hogy az első ölelésnél megfojtana.”

A grófnak most csakugyan nevetni kellett, habár legkevésbé sem volt kedve hozzá.

„Csitt, Fernando barátom,” szóló azután a gróf. „Ön tulságosan ócsárolja a nőket, mint a szerzetesek a mulatságokat. Hanem ne ámitson engem, mert akár hogy tetteti magát, az ön szíve titokban még is csak dobog az asszonyokért. Hogy lehet már a nőket annyira gyűlölni? Ön! Az sehoggy sem illenék oly férfúhoz, ki oly csinos, vitéz és szeretetreméltó...”

„Csak tovább,” mormogá Fernando.

„Ha nővérem volna,” folytatá a gróf, „vagy anyám, sőt többet mondom, ha egy öreg anyám volna, ki némileg türethet külsővel bírna, ép ugy nem hagynám egyedül önnel, mint egy tejes izekat egy házi macskával.”

„Igaz lehet,” vélekedék Fernando, „ördög és pokol, kegyetlenül megátkoznak társaságomat.” Azután gunyosan tevé hozzá: „Küönben eltalálta, nekem csakugyan van egy titkos hajlamom a női nemhez; és ha valamikor egy okos nővel találkozom, ki hiúság nélkül szép, gög nélkül gazdag, ki bizelgésre nem hallgat s gonosz nyelve nincs, a ki nem olvas regényeket s inkább hallgat mint beszél: becsületszavamat adom, hogy nőül veszem. Az ön éles szeme talán akad nek te oly nőre s akkor, gróf, mindketten egyszerre nőstüünk.”

„Ma kitűnő kedve van,” szóló a gróf, „ebédeljünk együtt.”

„Ma nem.”

„Miért ne? Tartson velem!”

„Hol találkozhatunk?”

„Mindjárt itt a szirenában.”

„Ki nem állhatom azt a cimert, mert egy szirena félig nő.”

„Kapitány, ön túlzásig megy!”

„Nem bánom hát! Azon föltétellel, hogy egyedül leszünk és egy női lény egészségére nem iszunk.”

„Beleegyezem!”

„Engedjen egy pillanatra, apródom közeledik, egy kis megbízást adok neki.”

Ez az apród valóban csinos kis jelenség volt. Finom, gyöngéd, majdnem leányhoz hasonló arca volt, mindazáltal arcvonásai határozott jelleggel bírtak. Az egész alak kicsiny volt ugyan, de igen takaros. Anyai bizonyos, hogy minden leány szeretetreméltónak találta.

Midőn ez a fiú — mert még csak fiúnak lehetett nevezni ezt a szakáll nélküli alakot — urát látta, némi távolságban szerényen várakozott.

Girard csakugyan bámulta az ifjút s azután Fernandohoz fordulva mondá: „Igazán, csinos gyerek!”

A kapitány kedélyesen mosolygott s mondá: „Az én hadapródom gyöngéd kora dacára pompás fickó, és ha a dobpergésnél nem reszketne, a legnemesebb fiatal ember lenne az egész keresztény világon.

(Folyt. köv.)

Rövid válasz a „Szentesi Lap“-nak és „Csongrád megye“-nek.

Jól mondta a „Szentés és Vidéke“ szerkesztője, midőn „Az alattomos zugolódás“ című cikkem közlését kértem, hogy a két lap társ nem annyira a cikkíróknak, mint inkább a szerkesztőknek fog felelni. De miután magamra vállaltam a válaszolást, a „Szentés és Vidéke“ tisztelt szerkesztője minden megjegyzés nélkül közölte cikkemet, mely — őszintén mondhatom — sok helybeli polgár véleményét tolmácsolja.

Azonban korántse gondolja e két szerkesztő ur, hogy replikáikkal nyugalmamat megzavarták volna; sokkal higgadtabb ember vagyok s ép olyan ez a rövid válaszom. Pilátus szavait idézve mondom, hogy a mit irtam, megírtam — s bármiképp dicsekszik a „Szentési Lap“ a vasutgyi bizottság fényes neveivel, én csak a dolog végét várom, t. i. a vasutra megszavazott nagy pénzösszeg hová fordításáról szóló számadást és a vasut jövedelmezését; lesz akkor még nem egy embernek szava a dologhoz.

Anonymus.

Legkevésbé sem csodálkoztam, hogy a két lap szerkesztő nem annyira a cikkíró, mint inkább alulírott eilen polemizált; pedig laikus ésszel is föl lehetett fogni, hogy ha valamely cikkre replikálni kell, a cikkíróról kell szólni, nem pedig a szerkesztőről. Ők azonban erőnek erejével a szerkesztőt keresik — legyen tetszésük szerint, a közönség majd tud ítéletet mondani, helyesen cselekedek-e vagy sem.

Szerkesztő.

Legújabb politikai hír. Ilyen kánikulás időben a diplomaták működése is szünetel, de annál fontosabb esemény történt e hó 7-én vagyis tegnapelőtt Bulgáriában, hol annyi idő óta gondolkoztak, hogy kit választanak fejedelmüknek, hogy az ellen sem az ellenséges indulatu Oroszországnak, sem Európa többi hatalmasságának ne legyen kifogása. Megválasztották tehát már a fejedelmet s e fontos aktusról a távirat következőleg szól: „A szobranye ülése Stonajov Zakaria alelnök elnöklété alatt délelőtt 10 óraker nyitattat meg. A képviselők névjegyzékének felolvasása után Toncevsz elnök elfoglalta az elnöki széket és közölte a képviselőkkel, hogy a mai ülés napirendjét a fejedelmválasztás képezi és hogy Koburg gothai Ferdinánd herceg megválasztását hozza javaslatba. Az elnök ezután felvilágosításokkal szolgált a herceg családi viszonyaira vonatkozólag és kérte a házat, hogy a választás egyhangulag ejtessék meg. Erre az összes képviselők fölemelkedtek üléseikről és dörgő tetszésnyilvánítások között Koburg-gothai Ferdinánd herceget fejedelmé kiáltották ki. Ezután az ülés a herceg válaszához megérkezéig elnapoltatott. A szobranye határozata azonnal közöltetett a herceggel.“

HIREK.

— **Meghívás.** A szentesi jótékony nőegylet f. é. július hó 10-én d. u. 4 óraker a szentesi ref. egyház tanácstermében évi rendes közgyűlést tart, melyre az egylet tisztelt tagjai tisztelettel meghívattak. Szentesen 1887 jun. 24-én. Kiss Zsigmondé, a nőegylet elnöke.

— **Színészet.** A szegedi színtársulat Aradi Gerő igazgatása alatt tegnap pénteken megérkezett Szentesre, és előadásait ma szombaton kezdi meg a megújított és kicsinosított színpadon. A színtársulat névsorát és az előadandó újdonásokat valamint a nagy változatosságot ígérő műsor darabok jegyzékét már közzöltük lapunk ez évi május hó 21-én megjelent számában. Főlegesen bővebben ajánlani a 60 tagból álló, jöhrben lévő színtársulatot, melynek igazgatója a vidéki színésznél a legjobb renoméval bír, s télen át az ország legszebb s legnagyobb színházában működik — Szegeden. — Az előleges jelentés már a közönség közt kiosztott, mely szerint a bérlet 12 előadásra nyitattik.

— **Eljegyzés.** Dr. Ecsery Lajos helybeli ügyvéd f. hó 5-én Ócsodón jegyet váltott Hacker Vilma kisasszonnyal. Boldog jövőt kívánunk az új párnak.

— **Ritka élvezetben** részesültek városunk azon családai, melyek a helybeli dal- és zeneegylet 25 éves jubileuma alkalmából f. hó 2-án a városi színpadon rendezett diszhangversenyen megjelentek. Szükségtelennek tartjuk a hosszadalmas kritikát, mert hogy valakinek fogalma legyen egy jól sikerült hangversenyről, ne olvasson kritikát, hanem kell hogy jelen legyen. Bárki mit mond Erdélyi Náci zenéje ellen, a szakértők teljes megelégedésüket fejezték ki. Csáktornyai Filó Lajos prologja igen sikerült volt s habár szerették volna magát a szerzőt hallani, ki rekedtsége miatt akadályozva volt szerzeményét elszavalni, az őt helyettesítő Tihamér ez alkalommal is megmutatta, hogy kitűnően megállja a helyét s ez annál nagyobb dicséretére válik, mivel e fellépésre csak későn készülhetett. A közönség tapsviharált méltán megérdemelte. Mit szóljunk a városunkat megtisztelt négy művészről, u. m. Rausch, Gaál, Máté és Hajós urakról? Csak azt, amit az egész ország tud, hogy ők képezték a hangverseny díszét és zamataját s amennyiben a fellelkesült közönség kitűnő játékukat meg nem szűnő tapsal jutalmazta, mondhatni, hogy a művészek ismétlődő fellépése következtében úgy szólva kettős hangverseny élvezetében részesülünk. De a fiatal művésztől, Nagy Sándor, városunk fiatal

szülöttjéről s mondhatjuk fiatal művésztől sem szabad megfeledkeznünk, ki mestereinek Rauschnak méltó tanítványa s kinek a további sikeres haladásához e helyen is sok szerencsét kívánunk. Mit szóljunk Kaufmann Ida kisasszonyról? Ő volt a diszhangverseny alföldi csalógan s helybeli szépeink példát vehetőnek róla, hogyan kell és lehet a gyöngéd női hangot egy nagy közönség gyönyörködtetésére fejleszteni. Talán nem veszi rossz néven a hmvásárhelyi ref. tanítók énekkara, hogy ő róla legutóbb teszünk említést, nem mintha az utolsó hely illetné, hanem mivel valakinek mégis kell utolsónak lenni. Nem is mondhatjuk utolsónak, mert ez a hely a házi gazdát, a jubiláló helybeli dal-egyletet csupa illemből is illeti. Hogy a hmvásárhelyi ref. tanítói énekkar praecis játékával teljes megelégedést vívott ki, az kétséget nem szenved, valamint az sem, hogy a helybeli dal-egylet az ünnepi dalt valóban ünnepiesen adta elő. A keillemesen eltöltött dalestélynek folytatása volt Rambovszky kertjében, hol igen nagy és díszes közönség késő óráig élvezettel hallgatta Erdélyi Náci szebbnél-szebb nótáit.

— **A ref. egyház** építkezési ügyében — mint értesülünk — határozott már az alispán. Az egyház ugyanis a régi vonalon akarja a paplakot és bérházat fölépíttetni, a városi tanács ellenben új vonalat jelölt ki. Ez ellen fellebbezéssel élve az egyház, az alispán mint második fórum az egyház által kijelölt régi vonal mellett határozott. Kérdés, megfellebbezi-e a tanács az alispáni határozatot vagy nem. Fellebbezés esetében még ezen hónapban fogja ez ügyet véglegesen eldöntetni a megyei közigazgatási bizottság mint harmadik és utolsó fórum, a honnan aztán tovább nem lehet apellálni.

— **A csongrádm. esperesi kerület tanítói** e hó 4-én tartották városunkban alakuló s tisztújító közgyűlést, melyen Csuppy Márton társelnöknek, Bóna Sándor jegyzőnek, Szabó Lajos (Mágoos) pénztárnoknak, Beszedes István és Makai István bírálóknak választottak. Váci központi gyűlésre képviselőül küldetnek Bóna Sándor és Szabó Lajos; az országos képviselői tanítói gyűlésbe pedig Balogh Gergely (Tompaházi). Ezen gyűlés alkalmából az egylet a következő távirattal tisztelte meg a megyés püspököt: „Csongrádm. esperesi kerület tanítói közgyűlése nagyméltóságodnak a tanügyi iránt tanúsított meleg érdeklődéséért hódoló üdvözlését nyújtja.“ Erre a püspök a következő választ sürgönyözte vissza: „Atyai szeretettel és főpásztori lelki részvétellel üdvözölöm az egybegyűlt tanítói közgyűlést minden tagját. Szívem mélyéből Istennek minden áldásait mindnyájukra és az általuk képviselt tanügyre. Váci püspök.“

— **Jutalmazott iparos tanuló.** A helybeli ipariskolába járó tanuló évi zárvizsgája e hó 3-án tartott meg a polgári fiúiskola helyiségében, mely alkalommal a következő szorgalmas tanulókat nyertek jutalmat: az előkészítő osztályból Csató Mihály kerékgy. (Ugrai Mihálynál), Nemes Lajos szabó (Füsti M. Sándornál), Vrana Imre eszím. (Vrana Imrénél 1—1 frtot. Az I. osztályból: Kolodinszki József (Dósa M. Jánosnál), Rác Imre eszím. (Kánász N. Lajosnál), Kapás Szabó Sándor kerékgy. (Gilice Sándornál) 1—1 frtot. A II. osztályból: Bajkai Bálint keses (Bajkai Bálintnál), Gallai Mihály lakatos (Kovács Sándornál), Dósa Andor rézöntő (Dósa Gábornál), Sztanajovics József nyomdász (Sima Ferencnél), Spitzer Péter cipész (Sinberger Mórnál) 1—1 frtot. A III. osztályból: Deák Lajos keresk. (Szénási Ferencnél) és Lóvi Sándor keresk. (Lóvi Józsefnél) 1—1 frtot. Mint legjobb rajzoló jutalamban részesültek: Bajkai Bálint keses (Bajkai Bálintnál) 2 frtot., Vida József Kovács (Ugrai Ferencnél), Dósa Andor rézöntő (Dósa Gábornál) és Bartha Antal ács (Dobozó Mihálynál.) 1—1 frtot. E jutalomdíjukhoz járult Szentes város tanácsa 20 frtal és Balázsovits Norbert ipartestületi elnök a legjobb rajzoló részére 1 frtal. A kiállított s jeleseknek ítélt iparcikkéért jutalmazott tanulókat neveit más helyen közöljük.

— **Tüzeset.** Hétfőn vagyis f. hó 4-én délután 3—4 óra közt Cakó Antal III. t. 84. szám alatt tűz ütött ki, megégett egy mellékpépület anélkül, hogy a toronyórók észrevették volna. A leégett zsindeyes épület 150 frt erejéig az „első magy. ált. bizt. társulat“-nál volt biztosítva, a tűz által okozott kár 250 forintot meghalad. Hogy mi által keletkezett a tűz, kipuhatolható nem volt.

— **Ismét tüzeset.** F. hó 7-én éjjel 11 óraker II. t. 580 sz. a Páhi József házánál tűz ütött ki, mely alkalommal a fő-nadásépület meg is égett. Hogy miből támadt a tűz, azt csak a rendőri vizsgálat fogja kideríteni, mert a szomszédok sok mindenfélét beszélnek. Annyi igaz, hogy a létra a ház elejéhez támasztva találtatott, az oda érkezett oltók azt is tapasztalták, hogy a szalma csóva egy része a földön volt. A leégett épület biztosítva volt, úresen állott, senki sem lakta, tetőzete igen elhanyagolt állapotban volt. Kevesen voltak az oltók, de miután esendes idő volt, sikerült a tüzet elfojtani, a szomszédok épületeikben kárt nem vallottak, csak a hátulsó szomszédja szőlője és fái pörkölődtek meg.

— **Érdekelt iparosainknak** a helybeli vasúti új munkálatokat, melyek árlejtésen fognak kiadatni, figyelmükbe ajánljuk. Bővebb értesítést nyújt az erre vonatkozó árlejtési hirdetemény.

— **Városi rendőrfőkapitányunk** lapunk mai számában, a hirdetések rovatában, komoly figyelemztetést intéz mind azon lakosokhoz, a kik a legközelebbi városi lovat, szarvasmarhát, juhót, kecskét és sertést árulni akarnak, hogy jószáguk számára járlatot (passust) váltásanak, különben a nélkül jószáguk nem fog a vásártérre bocsátatni. Jó lesz ezt figyelembe venni.

— **Figyelmeztetés.** A hadmentességi díjköteles lakosokat és a közmunkaerő összeírása által érdekelt gazdákat a városi adóügyi tanácsnok által lapunk mai számában közzétett hirdetésekre e helyen is figyelmeztetjük.

— **Több érdekes hír** lapunk mai számából térszűke miatt kiszorult, miért is t. olvasóink szives elnézését kérjük. Jövő számunkban a hiányt pótoljuk.

Nyiltér.

(E rovatban közöltékért nem vállal felelősséget a szerkesztő.)

A „Csongrád megye“ f. évi 54-ik számában az „Újdonságok“ rovatában „Nagy a virtusa“ bekezdéssel Sz. Kovács Pál szerkesztő szokott kapkodó modorával nekem rontott, mintha a legutóbb rendezett népművelési alkalmával egy rendőrt ok nélkül insultáltam volna, — hogy mi igaz a dologban, az persze Sz. Kovács Pálnál mellékdolog. A mennyiben ezen ügy a helybeli járásbírósnál lesz elintézve, erre ez alkalommal nem reflektálok. Hanem igen gyarló virtusnak tartom Sz. Kovács Pál eljárását, midőn a valódi tényállás elferdítésével csupa hirkapkodásból egy fiatal embert pellengérré állítani törekszik. Másrészt nem csodálkozom rajta, tudva azt, hogy a „Csongrád megye“ szerkesztője józan állapotában is „bolond gombák“-at ír; hogyan irhatna tehát okosat és igazat akkor, midőn éjteltájában beszámíthatlan állapotban gyűjti a híreket — amilyenben akkor is volt, midőn ez az eset történt.

BLEIER JÓZSEF,
mészáros segéd.

Weisse und crême seidene Faille Frangalse,
Sure, Satin merveilleux, Damaste, Ripse, Taf-
fete und Atlasse 75 kr. per Meter bis fl. 10.65
versendet in
einzelnem Roben und Stücken zollfrei in's Haus das Seiden-
fabrik-Depot G. Henneberg (k. und k. Hoflieferant) Zürich. Muster
umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto. (7.)

Hirdetemény.

A szentesi követválasztó kerület központi választmánya által közhírré tétetik, hogy a követválasztóknak az 1888-ik évre érvényes ideiglenes névjegyzéke Szentes város közigazgatási igaztató hivatalában f. é. július hó 5-ik napjától 25-ig bezárólag közszemlére levén kitéve, ezen idő alatt a névjegyzéket d. e. 8 óratól 12-ig mindenki megtekintheti, délután 2 óratól 6-ig lemosolhatja, miről oly hozzáadással értesítetik a közönség, hogy a névjegyzék ellen az 1874-ik évi XXXIII. t. c. 44. §-nak rendelkezésére képest bárki is, ugy saját személyét illetőleg, valamint a névjegyzékben történt bármely jogtalan felvétel vagy kihagyás miatt felszólalhat.

A felszólalások beadására határidőül f. é. július hó 5-től 15-ig bezárólag terjedő idő, a felszólalásokra teendő észrevételek beadására pedig az idézett törvény 53-ik §-a értelmében július hó 16-tól 25-ig terjedő 10 nap tüzetik ki, s figyelmeztetnek az érdekeltek, hogy a felszólalások és az azokra tett észrevételek a szentesi választókerület központi választmányához címezve a szükséges okiratokkal felszerelve, belyegmentes beadványban Szentes város polgármesteri hivatalánál írásban nyújtandók be.

Kelt Szentes város központi választmányának 1887. évi június 15 és 16-án tartott üléséből.

Ónody Lajos,
közp. jegyző.

Sarkadi Nagy Mihály,
közp. elnök.

Új italmérési üzlet!

Alulírott tisztelettel tudatom a n. é. közönség-
gel, hogy Pál Sámuel-féle házbán
italmérési üzletet

nyitottam, a melyben a következő kitűnő minőségű italok mérsékelt áron kaphatók, u. m:

Szegszárdi vörös bor literje 30 kr.

Egri vörös bor literje — 40 kr.

Diószegi vörös bor literje — 30 kr.

Csongrádi bor literje — 24 kr.

Kis üstön főtt törköly, szilva

pálinka literje — 50 kr.

Rozspálinka literje 16—20—30 kr.

Midőn üzletemet s tiszta italaimat a n. é. közönség becses figyelmébe ajánlom s pontos kiszolgáltatást ígerek, tisztelettel maradok
ifju Berényi Ferenc.

Hirdetemény.

A kunszentmárton-szentesi 22.5 kilométer hosszú vasut építéshez elfoglalt területek kisajátítási tervének elkészítése, valamint a kisajátítási és kártalanítási eljárás teljesítésére, — a törvény értelmében szükséges mérnöki és ügyvédi teendők keresztül vitelére zárt ajánlati verseny tárgyalás hirdettetik.

Ajánlatok elfogadtnak Szentes város polgármesteri hivatalánál 1887. évi július hó 15-ik napján d. e. 10 óráig, ahol a feltételek addig is naponként d. e. 11—12 óráig megtekinthetők.

Kelt Szentesen, 1887. július hó 8-án.

Sarkadi Nagy Mihály,
polgármester.

1728/1887.

Árverési hirdetemény.

A városi árvaszék részéről közhírré tétetik, hogy néhai Sarkadi Nagy Teréz s a teési 146. sz. tjkvben felvett és 5000 frtra becsült 64 d. helyr. sz. alatti 1600 nuszg. öles 30 hold teési föld a volt város ház udvarán folyó évi július 18-án délelőtt 9 óraker megtartandó árverésen becsáron alól is el fog adatni.

Mire árverezni kívánók meghívattak.

Az árverési feltételek az árvaszéki iktatónál naponta megtekinthetők.

Kelt Szentes város árvaszéke 1887. június 28-án tartott üléséből.

Weisz Ede,
h. elnök.

CSARNOK.

Sándor szerelme.

Elegáns szobában, Béla szállásán, két ifjú ül együtt. — Béla ur, földbirtokos, a ki nem restell gazdagsága mellett a tudományokkal és az irodalommal is foglalkozni; Sándor pedig, az ő legjobb barátja, szegény író, a ki a mindennapi kenyéért küzd; — még jó szíve is van hozzá, tulságosan jó szíve, s az olyat nagyon hamar es nagyon gyakran megésszják a rossz emberek.

Sándor szól:
— Nincs fölségesebb a világon egy bájos nőnél, a kiben szépség, kellem, műveltség s egy bizonyos mértékű okosság egyesül. Ritka az ilyen nő, az igaz, de ha rá találunk, megigézz bennünket, s mire eszmélünk: szívünk — lelünk övé.

— Kérlek, csak egyes számban beszélj!
— Tudom, hogy te érzéketlen vagy a nők iránt, s százszor mondtam neked, napnál világosabban fölféjtetem, hogy ebben az egyben nincs igazad s a legsűrűbb sötétségben tévelyegsz, a miért szívemből sajnálalak. — Azért a többes szám mindenikre vonatkozik egész általánosságban, csak te rád nem.

— Hol láttad azt a bájos nőt?
— Mondom, általánosságban beszéllek, s nem egy bizonyos hölgyről, a mint te azt mindjárt hajlandó vagy feltenni.

— Igen, mindig ezt szoktad mondani, valahányszor szerelmes leszel valakibe; — s minthogy ez elég gyakran történik: a bevezetést ezuttal elhagyhatod egészen, mert már könyv nélkül tudom azt. Hanem téj át — ha úgy tetszik — a vatóságra, s beszélj azou úrról aki éjjel nappal szemed előtt lebeg. — Hiszen úgy sem nagyon soká szegénynek a csillaga — hamar letűnik a te szíved egéről, a melyen folyton változnak a csillagok. Először fényesen ragyog, mint a nap, azután mindig hogy a fény, míg utóvégre végkép eltűnik, hogy helyet adjon egy új csillagnak. — Sohasem láttam ilyen változékony eget. — Azért csak siess: új csillagodat vakító fényének egész teljességében akarom szemlélni, mert ki tudja, egy nap alatt nem süllyed-e le hatodrendűvé!

— Csufolódjál csak! — úgy itt hagylak, mint . . . s nem beszéllek veled egy hétig.
— Különösen, ha megátlánál!
— Hálátlan! — tudod, hogy nehezen vagyok el nélkülöd.

— Hálátlanságomat mindennap szememre hányod, de szerinted megérdemlem.
— Sohasem láttam embert, a ki jó szívét úgy el tudná titkolni, mint te.

— Elég, ha egypár ember tud róla.
— Egy pár ember? Ki a második — mert az egyik én vagyok.
— Csak te ne vedd át az én szerepemet. Én kérdezlek téged, s mernék fogadni, hogy ráismerek hölgyedre a nélkül, hogy meguevezd. — Tehát felelj, hol láttad őt.

— A bazárban.
— Melyikben a sok közül: a Haris-, kerepesi-, ferenci-, Róser vagy netalán a marokkói bazárban?
— Te rossz! A városligeti bazárban.
— Hát miért nem mondd mindjárt? — Először láttad ott?

— Nem, — távolról, futólag már régen ismerem, de csak most ismertem meg igazán.
— S beleszeretted az örültségig, persze! — De hadd kérdezzem tovább. — Kora?
— Fialat, csaknem gyermek még.

Tehát 18 és 24 között. — Állapota? Természetesen hajadon: te nem szoktál asszonyokba szeretni. — Árult a jótékony célra, vagy néző volt?
— Mit képzelsz? Természetesen, hogy árult, ő adott el mindég legtöbbet.
— Milyen ruhája volt?
— Veres.

— Minden elegáns nőnek az van most. Ebből nem tudok még semmit. — Szóke?
— Gyönyörű göndör szóke haja van, olyan, a minőt az angyaloknak festenek.
— A sütővas kegyelméből.
— Nem igaz: a természet adományából. — Szép kék szeme úgy tud az emberre mosolyogni, nevetni, úgy tudja az embert biztatni, elcsüggeszteni, szeretni, kijátszani

— Egy szóval, mindent tud.
— Telt, piros arca
— Nem elegáns.
— De mily bájos! Szabályos orrocskája. — — —
— Szája rendes, fogai épek.
— Remek vágású piros ajkai, gyönyörű fogai . . .
— A melyek úgy fénylenek, mint a csiszolt elefánt csont, vagy mint az igaz gyöngy.

— Kiállhatatlan! Nem adok rád és gunyolódásaidra semmit — nem is hallom azokat. Azért is le fogom őt írni, olyan szépen, a hogy csak bírom.
— Minden jelzeted tudom, mondatköteéseidet és észjárásodat ösmerem — nem teszesz hatást.

— Ha látnád azt a gyönyörű kezét és lábat, a szép széles vállakat, a karcsu derekat, s mindezek fölé a kis szerelemgödröket az arcán, a melyek megnyílnak mikor, nevet — pedig sokat nevet — s olyankor leírhatlanul kedves: te benned is megmozdulna az a hideg húsdrab — a szív — a melyet eddig semmi sem bírt megindítani. De ez csak a külső, a mely egy igazán művelt finom lelket és érző szívet takar. Akármint mondasz neki — szomorut, vigat — kinevet, de szeméből látszik, hogy szívéhez jutott, a mint mondd, látszik benne a részvét, az öröm. Azt hiszem, akkor is

mosolyog, mikor a könnyei folyanak — így akarja magát szívtelennek föltüntetni — épen mint te. — De én őt is hamar kiismertem, épen mint téged, s neked megvallom, hogy nagyon szerelmes vagyok belé; s azt hiszem, hogy örökké fog ez tartani, — nem úgy, mint a többi látszólagos szerelmem, a mely ideig-óráig ég, s elalszik, ha két nap nem kap táplálékot. — Örök tűz lesz ez, a melyet neki szívem oltárán meggyújtok, s boldog leszek, ha ő azt észreveszi, ha megismeri a hódolat és imádat azon fokát, a melyet iránta érzek; — ha elfogad engem — Istenem! megbolondulok, ha ez eszembe jut! Talán mégis! Hiszenj ha szeret, nem néz kicsinyes dolgokra, nem nézi azt, hogy szegény vagyok, a mit én sem nézném, ha király volnék is, ő pedig szegény polgár leány. — A szerelmem mindent kiegyenlít — én imádom őt; csak azt tudjam, hogy ő is vorzódik hozzám — megteszek ő érte mindent. Megkérdem tőle! Meg! mindjárt, azonnal, mert ily bizonytalanságban nem élhetek. Ha a bazárból haza megy, mellette szegődöm kísérőül. — Bolond vagyok, de mindegy — megkísértem — a remény éltet: nem fogok hiába járni.

Béla láthatólag megváltozva hallgatá ezt a beszédet. Minden gunyolódó kedve elmult s félig ijedten, félig számköszvő nézett barátjára.

— Kérlek, Sándor, szólj komolyan, még nem mondtad meg ama nő nevét, a ki így elbámult; — leírásod után azt hiszem: ráismerek, de családik az ember.

— Ha ráismertél: bizonynyal őt gondoltad, őt, aki a legszebb, legkedvesebb leány Pesten: Betsy Elizt.
E szavakat már az ajtóban állva, bottal és kallal fölfegyverkezve monda.

Béla tartóztatta:
— Ne menj még, maradj nálam, beszéllek egy történetet; — igen fontosat reád nézve.
— Nem maradhatok — Isten veled! még ma találkozzunk.

— Sándor, megállj! — Elment. Ugy fut le a lépcső, mint egy bolond, mint egy szerelmes. Szegény fiú! Hibáztam, hogy nem mondtam el neki, milyen viszonyban vagyok Elizzel; de meglepetést akartam neki szereznii, — tudtára adván neki eljegyzésemet. Holnapután már meglesz. — S most nem is hallgatott rám, s ha azt megtudja, talán örökre megharagszik! Pedig olyan jó, derek, kedves ember — a szíve mintha gyermeké lett volna! Majd elfelejti — egy hét alatt el szokta feledni családásait — ismerem őt. — Eleintén nagyon neki tűzeli magát, azután kiabándul rövid idő alatt; — most sem lesz máskép — Mégis nagyon sajnálom őt, ámbár megérdemelné, hogy részvétemmel kísé alább hagyjak, mert elrontotta a delutánomat, megnehezítette a szívemet; s most ki sem mehetek miatta Elizhez, mert azt hinné, utjába akarok állni. — S engedjem, hogy menyasszonyomnak szerelmemről beszéljen!

— Most mit csináljak? Itthon nem maradhatok, nem tudok, — ilyenkor már mindig mellette szoktam lenni, s hallgatom vidám, kedves fecsegését. — Ma csak estére fogom meglátogatni otthon — hadd beszélje ki magát Sándor. — Lelkemre! jobban a szívemen fekszik most a szegény fiú, mint Eliz! — Legjobb lesz, ha kimegyek, sőt közben hamarabb eltelik az idő.

Béla két óra múlva lakása felé tartott, hogy ruhát cseréljen a látogatáshoz, midőn megpillantá Sándort, a ki vele szemben jött lefelé az utcán. Fejét leülve, pálcájával a gránitköveket döngögetve lassan bandukolt előre. — Főlemelte fejét s összetalálkozott Bélaival, a ki szomorú arccal üdvözölte.
— Voltam a lakásodon — nem találalak. — Viszsa kísérhetlek?
— Mindig otthon vagy nálam.
— Köszönöm. Menjünk.

Hazaérkeztek.
— Egy kissé szomorúnak látszom, ugy e? S ez előtött két órával milyen reménykedve mentem el innét. Izgatott voltam, mint az ujonc a csata előtt. — Ha nem unalmas neked, elmondom, a mint történt.
Kocsin mentem ki, hogy el ne késsem, s zárás előtt odáérek. Mikor leszálltam még egy negyedóram volt. Bementem a csarnokba s fölkerestem őt a jól ismert helyen. Sokan voltak ott s nagyon igénybe volt véve, de engem látva nyájas mosollyal köszöntött. Mikor asztalához fértem, megkérdezte, hány óra, s hogy nem látalak-e téged. Mondtam: épen most jövök tőled. — Kissé szórakozott lett s izgatottan kérdezte még vagy kétszer az időt, s nézett a főbejárás felé; szokott jó kedve elhagyta, de én alig ügyeltem erre, annyira el voltam telve a reménykedő érzéssel. Nyugtalanul vártam az őt órá, a mikor a bazárt bezárják.

Végre eljött az idő s én e gedenket kértem, hogy elkísérhessem; s ő — nagy bosszúságra a körüle tolongó fiatalágnak — elfogadta kíséretemet. Egy barát-nője — szép ifjú asszony — jött a hátunk mögött férjével: gardeirozták Elizt.

Szórakozott volt; a szemével folyton keresett valakit az utcán, de nem találta meg, s kedvetlen arccal csinált. Én meg kiülődtem mellette s beszéltem mindenféle ostobaságot közönyös dolgokról, mert nem volt bátorságom belekezedni.

Vége erőt vettem bátortalanságomon s elmondtam, hogy szeretem, hogy boldog volnék, ha egy kis reményt nyujtana, s hogy nincs egyéb törekvésem, mint vonzalmára méltónak mutatni magamat. — Eleinté csodálkozva nézett rám, aztán kinevetett — olyan jól esett nekem még e kacagás is! — Miből tartanék én el egy uőt, hozzá olyan nagy igényt s oly rossz gazdasszonyt, mint ő?! Mondtam neki, hogy van bennem kedv és akarat ő érte dolgozni éjjel-nappal; — nem ismernék nagyobb gyönyörűséget, mint neki mindenben kedvére, tetszésére lenni, hogy van tehetségem és erős karom, van szívem, a mely érte dobog, — fogadja el, s ha

szeret, talán nem veszi számba a nélkülözéseket, a melyeket oldalam mellett szenvednie kell! — Még reméltem! — Nevetett, de jól láttam a könyvet, a mely arcán végig folyt — nem törölte le, sajnált engem, nagyon sajnált. — De én még akkor mindent reméltem. — Aztán elmondta, hogy nagybecsűli jóindulatomat, s óhajtana mindig barátjának nevezni: — de téged szeret s holnap után lesz a jegyváltás!

Vége volt. — Elváltunk a kapuban. — Olyan különösen éreztem magamat akkor! — Most már erősebb vagyok!

Te meg akartál engem lepni, ugy-e, ezzel a jó hírrel, kedves Bélam, — pedig ha megmondod: meny-nyivel jobb lett volna mindnyájunknak!
Nem hibáztatlak, hiszen tudom, hogy szeretsz, — Eliz százszor jobb helyen lesz melletted, mint mellettem lehetett volna! — Így akarta a sors!

Hanem hát, tudod, a csalódás nagyon keserű volt! Olyan érzékeny vagyok — nagyon felveszem! Ezért bolondnak is neveznek az emberek; — igazuk van. Te nagyon jó vagy, Eliz is jó: boldogok lesztek, s én örventeni fogok neki, mert majd kiheverem ezt a rozsat! Mindig ki szoktam heverni! — De azért most fáj, nagyon fáj — nem tehetek róla! De néhány napig boldog voltam. — No, megyek már! Ne haragudjál, hogy az ő társaságától ennyi ideig visszatartottalak! Utoljára volt! — Majd holnap eljövök — gratulálni; ma nem bírok — nem bírom tovább — az Isten áldjon meg!

Gyorsan elfordult és eiment, hogy az arcán végig folyó könnyeket elrejtse!

Janus.

Irodalom.

A magyar népdalok egyetemes gyűjteménye a „Magyar Dalalbum“, melynek hatodik folyamából épen most jelent meg a 9-ik füzet az 1161—1180 számú, következő érdekes dallamokkal: 1. Ne sajnáljad hegedűdet, se vondat. 2. Ne sirj lányka, hogy a végzés. 3. Nincsen Győrött olyan asszony. 4. Nincsen nekem feleségem. 5. Nincs oly leány a Tisza mentében. 6. Nyuszik minden eszesen. 7. Omni die, omni die vinum est bibendum. 8. Ölelje által ki-ki a párját. 9. Ős Buda gyermeke föl szaporán! 10. Oseimnek háza, benne lakom én. 11. Pajtás, öleld meg a menyecskét! 12. Peng a kasza, mikor fenik. 13. Piros szép hajnalban álmott a rózsám. 14. Rozmaringnak az a szokása. 15. Rózsabokor van a kertemben. 16. Rózsá, rózsá, mit csinálsz, egyedül a kertben? 17. Rózsá virít, rózsá nyílik. 18. Rózsá virits, itt a nyár. 19. Rózsáját ki szereti. 20. Rozsant eszárda álldogál az utzálen. — Egyes füzet ára 25 kr. Egy-egy folyam ára azonban alkalmazott 200 dallam tartalommal 1 rt 80 kr. — Előfizetést a jelen folyamra, valamint a megrendelést a már megjelentekre még mindig elfogad a „Magyar Dal-Album“ kiadóhivatala Győrött.

A P R Ó S Á G.

A bakfis vágyai; „Te mama, azt olvasom eből a könyvből, hogy Nápolyban a leányok már 13 éves korukban férjhez mennek . . . költözzünk át Nápolyba!“

Megbűntetett élcéle. A szórakozottságáról sokak által ismert M. tudós egy alkalommal estéiyre volt hivatalos egy főrangú családhoz. Tudósunk paradéba csapva vagát, a frakk helyett szórakozottságából egy borzasztóan kopott kabátot huzott fel, melynek egyik könyöke, lyukas volt; így fölöltözve utnak indult az estélyre. Utközben találkozik egy ismerős fiatal emberrel, ki látván a kopott kabátot csintalanul jegyzé meg: „De tanár ur, mit látok, az ő könyökén a bőleseség néz ki.“ „Ugy van, kedves barátom,“ válaszolá a megszűnt s tiszteltetreméltó tudós, „a bőleseség kinéz a könyölemben, az ostobaság pedig benéz.“

Egy szerény kívánság. Egy ember, ki magát egészen a borivásnak adta, egyszer veszedelmes lázba esett. A tanácskozásra összegyűlt orvosok a felett vitakoztak, hogy miként volna lehetséges a láznak elejét venni s a beteg szomját enyhíteni. — „Uraim!“ mondá a beteg, fáradságuknak felét önök megtakaríthatják; enyhítsék csak a lázat, a szomjuság enyhítését majd magamra vállalom.“

A milyen a kérdés, olyan a felelet. Chateauf, XIII-ik Lajos pécstőre, 9 éves volt, midőn az iskolai vizsgálaton hozzá különféle fogós kérdéseket intéztek, melyekre ő azonban bámulatos gyorsasággal mindig helyesen válaszolt. „Egy narancsot kapsz tőlem“, mondá végre a vizsgáló tanár, „ha nekem megmondod, hogy az Isten hol van.“ „És én,“ válaszolá a fiú gyorsan, „kettőt adok önnek, ha megmondja, hogy az Isten hol nincs.“

Szerkesztői üzenetek.

— **Janusnak helyben.** A beküldött beszélykét nemcsak köszönettel, hanem örömmel is vettük, mert a volt tanítvány szorgalmas munkálkodása később is örömet szerez a volt tanító mesternek. Mint láthatjuk, mai számunk „Csarnok“ rovatában közöljük a beszélykét.

— **Egy helybeli kosárhátó mesternek.** Nem tudjuk, mennyiben lehet igaz, de a hozzánk beküldött cikket eredeti alakjában nem közölhetjük, arra pedig nincs időnk, hogy azt oly formába öntsük, hogy azután közölhető legyen. Ön az iparhatóság, illetve ipartestületi előljárásig ellen is emel panaszt, pedig sem ennek, sem o lap szerkesztőjének, ki az ipartestület elnöke, a legkisebb befolyása vagy belsőzlása sem volt az iparos tanoncok munkakiállításába, mert ezt nem az ipartestület, hanem az ipartanárdi bizottság rendezte. Ha önnök panasza volt a bírálót ellen, akkor vagy Sina F. iparisk. biz. elnökhez, vagy Bányai József rend. biz. elnökhez kellett volna fordulni a kiállítás ideje alatt. Végül figyelmeztetjük, hogy máskor 3 kros levélbélyeg tegyen egy helyben lakónak szóló levélre, mert 2 kros levélbélyeg után 4 kr. büntetés pénz jár.

Felelős szerkesztő és lap tulajdonos: **Balázsovits Norbert.**

Főnyeremény készpénzben 50.000 frt.

HUZÁS MÁR E HÓ 22-ÉN!

KINCSEM-SORSJEGYEK

à 1 frt

11 sorsjegy 10 frt

6 sorsjegy 5 frt 50 kr.

FŐNYEREMÉNY KÉSZPÉNZBEN

50.000 FRT.

Továbbá

10.000 frt 5000 frt 20% levon.

4875 Pénznyeremény.

KINCSEM-SORSJEGYEK kaphatók
A magyar lótar-egylet sorsjegy-irodájában:

Budapest, Váci-utca 6. sz., és

LAPUNK KIADÓHIVATALÁBAN.

Főnyeremény készpénzben 50.000 frt.

Főnyeremény készpénzben 50.000 frt.

Főnyeremény készpénzben 50.000 frt.